NORAKSTS
Lieta Nr.A420415111
(A-01701-13/41)

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĒZEKNES TIESU NAMS

S P R I E D U M S
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rēzeknē 2013.gada 6.februārī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis P.Novičenoks

piedaloties pieteicējam *O.K.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Ieslodzījuma vietu pārvaldes pārstāvim *A.B.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu *O.K.* pieteikumā par Ieslodzījuma vietu pārvaldes 2010.gada 22.novembra lēmuma Nr.1/12-K/4674 atzīšanu par prettiesisku.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Ieslodzījuma vietu pārvaldes priekšnieka p.i. 2010.gada 22.novembra lēmumu Nr.1/12-K/4674 (turpmāk – Lēmums), atstāts negrozīts */ieslodzījuma vieta/* priekšnieka 2010.gada 8.oktobra lēmums par *O.K.* (turpmāk – Pieteicējs) piemēroto disciplinārsodu – ievietošana soda izolatorā uz trim diennaktīm, (turpmāk – Sākotnējais lēmums).

[2] Administratīvajā rajona tiesā saņemts *O.K.* pieteikums par Lēmuma atcelšanu. Pieteicējs norāda, ka Lēmums ir prettiesisks un viņš pie disciplināratbildības ir saukts nepamatoti. Pieteicējs matraci, kurā atrasts aizliegtais priekšmets – mobilais telefons – ir saņēmis no cietuma noliktavas un viņš nevar nest nekādu atbildību par to, ka šajā matracī tiek

atrasts jebkāds aizliegts priekšmets. Pieteicējs uzskata, ka viņam ir jānes atbildība par šādu aizliegto priekšmetu tikai tādā gadījumā, ja cietuma administrācijas pārstāvji pirms matrača izsniegšanas viņa klātbūtnē to būtu pārbaudījuši un Pieteicējs par to būtu parakstījies. Pretējā gadījumā Pieteicējs, saņemot matraci no noliktavas, nevar pārbaudīt tā saturu, jo tas būtu jāsaplēš, bet par cietuma mantas bojāšanu viņam iestātos atbildība. Cietuma administrācijas rīcībā ir speciāla aparatūra, ar kuru atklāt aizliegtu priekšmetu atrašanos matracī, bet uzraugi šādu pārbaudi viņa klātbūtnē nav veikuši. Pieteicējs norāda, ka mobilais telefons viņam nepieder un lietā nav pierādījumu tam, ka tas pieder viņam. Pieteicējs lūdz viņam piemēroto disciplināro sodu atcelt kā nepamatotu.

[3] Administratīvajā rajona tiesā saņemti Ieslodzījuma vietu pārvaldes rakstveida paskaidrojumi par iesniegto pieteikumu. Ieslodzījuma vietu pārvalde norāda, ka iesniegto pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt. Paskaidrojumos norādīti šādi argumenti.

[3.1] No */ieslodzījuma vieta/* sniegtās informācijas redzams, ka Pieteicējs matraci saņēma cietuma noliktavā 2009.gada 25.jūnijā, tas tika izsniegts uz diviem gadiem. Tādējādi Pieteicējs līdz pārkāpuma konstatēšanas brīdim (2010.gada 4.oktobrim) izmantoja tieši to pašu matraci.

[3.2] Uzraudzības daļas amatpersonas pirms ieslodzītā ievietošanas kamerā pārbauda gultas piederumus, t.sk., arī ieslodzītajam izsniegtā matrača stāvokli ar mērķi konstatēt aizliegto priekšmetu iespējamo atrašanos. Turklāt sabojātie gultas piederumi tiek laboti un ieslodzītajiem netiek izsniegti sabojāti gultas piederumi, līdz ar to, matrača izsniegšanas brīdī Pieteicējam, matracī aizliegti priekšmeti nekādā gadījumā nevarēja atrasties.

[3.3] Pieteicējs ir pieļāvis vienu disciplīnas pārkāpumu, par ko disciplināri netika sodīts. Tā kā 2010.gada 4.oktobrī izdarītais disciplīnas pārkāpums ir atzīstams par rupju izmeklēšanas cietumu iekšējās kārtības noteikumu pārkāpumu, Pieteicējam piemērotais disciplinārsods – ievietošana soda izolatorā uz trim diennaktīm atbilst izdarītā pārkāpuma raksturam un smagumam.

[4] Tiesas sēdē Pieteicējs pieteikumu uzturēja, pamatojoties uz tajā norādītajiem motīviem. Papildus Pieteicējs tiesai paskaidroja, ka neatbilst patiesībai tas, ka matracis ieslodzītajam tiek izdots uz diviem gadiem, jo katrreiz, kad ieslodzītos etapē vai ievieto soda izolatorā, matraci nodod cietuma noliktavā, bet, atgriežoties, ieslodzītajam netiek izsniegts tas pats matracis. Pieteicējs norāda, ka *J.R.* bija izteicis savu viedokli par rājiena piemērošanu, jo acīmredzot atzina, ka telefons nepiederēja Pieteicējam. Taču vēlāk *J.R.* savu viedokli ziņojumā krasi mainīja. Pieteicējs uzskata, ka tas ir darīts cietuma priekšnieka ietekmē. Neatbilst patiesībai tas, ka pats Pieteicējs atzinis, ka matracī tika glabāts mobilais telefons, jo ne ar vienu nav runājis un uz pārrunām nav uzsaukts. Matraci, kurā atrada telefonu, saņēma aptuveni pirms mēneša. Cietuma amatpersonas, kas izsniedz mantas, ieslodzītā klātbūtnē tās nevēlas pārbaudīt. Pieteicējs neatceras, vai matracis bija ieplēsts. Sākotnējos ziņojumos nebija norādīts, ka tas bijis ieplēsts. Tāpat nesajuta, ka matracī atrodas kāds ciets priekšmets.

[5] Atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un rakstveida paskaidrojumos norādītajiem argumentiem. Papildus paskaidroja, ka par

personīgajai lietošanai izsniegto cietumnieka inventāru atbildīgs ir ieslodzītais. Matrači ieslodzītajiem tiek izsniegti normālā stāvoklī. Ja noliktavā tiek konstatēts, ka matracis ir ieplēsts vai citādi bojāts, to nodod darbnīcā sašūšanai. Ja ieslodzītais konstatē, ka matracis ir bojāts, tad to var nodot salabošanai. Nav nekādas nozīmes Pieteicēja argumentiem, ka dienesta ziņojumi ir sastādīti tikai pēc diviem mēnešiem, jo tie tika pieprasīti, izskatot Pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumu. No *J.R.* dienesta ziņojuma izriet, ka Pieteicējs ir vairākkārt mainījis savus paskaidrojumus, sākumā noliedzot mobilā telefona glabāšanu, bet vēlāk to atzinis. Matrači, pirms tos izsniedz ieslodzītajiem, tiek pārbaudīti, tāpēc, izsniedzot matraci no noliktavas, tajā nekādā gadījumā nevar atrasties aizliegti priekšmeti. Tāpat apšaubāms ir tas, ka kāds cits ieslodzītais varētu nodot matraci noliktavā ar aizliegtiem priekšmetiem.

Motīvu daļa

[6] Pārbaudījusi pieteikumā norādītos argumentus, noklausījusies administratīvā procesa dalībnieku tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, izvērtējusi lietā esošos pierādījumus, tiesa atzīst, ka pieteikums ir noraidāms kā nepamatots.

[7] No lietas materiāliem tiesa konstatē šādus faktiskos apstākļus:

[7.1] */ieslodzījuma vieta/* uzrauga 2010.gada 4.oktobra ziņojumā konstatēts, ka Pieteicējs neizpildīja izmeklēšanas cietuma administrācijas likumīgās prasības nodot priekšmetus, kuri izmeklēšanas cietumā ir aizliegti. Plānveida kameru kratīšanas laikā matracī, ko izmantoja Pieteicējs, tika atrasts mobilais telefons „Vodofone", mobila telefona akumulatora baterija un SIM karte „Zelta Zivtiņa". Ziņojumā secināts, ka ieslodzītais pārkāpis Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 14.panta 3.punkta un 35.panta 6.punkta prasības un Ministru kabineta 2007.gada 27.novembra noteikumu Nr.800 „Izmeklēšanas cietuma iekšējās kārtības noteikumi" (turpmāk – Noteikumi Nr.800) 34.5.punktā noteiktās prasības (*lietas lapa 27*). 2010.gada 4.oktobrī sastādīts ieslodzītās personas kratīšanas protokols Nr.3539/D, no kura redzams, ka, pārmeklējot Pieteicēja personīgās mantas, izņemts mobilais telefons „Vodofone", mobilā telefona akumulatora baterija un SIM karte „Zelta Zivtiņa" (*lietas lapa 29*).

[7.2] Uzraugs *A.M.* 2010.gada 4.oktobra ziņojumā norāda, ka kratīšanas laikā kamerā Nr.409 matracī, ko izmanto Pieteicējs, tika atrasts mobilais telefons, akumulatora baterija un SIM karte (*lietas lapa 30*).

[7.3] Uzraudzības daļas jaunākais inspektors *A.G.* 2011.gada 16.februāra ziņojumā norāda, ka plānotās kratīšanas laikā kamerā Nr.409 tika konstatēts, ka viens matracis ir uzplēsts, kas radīja aizdomas, ka tajā varētu būt aizliegti priekšmeti. Tā pārmeklēšanas laikā tika atrasts un izņemts mobilais telefons, akumulatora baterija un SIM karte. Minēto matraci lietoja Pieteicējs (*lietas lapa 31*).

[7.4] Sociālās rehabilitācijas daļas vecākā inspektora izziņā norādīts, ka Pieteicējs matraci saņēma 2009.gada 25.jūnijā. Dzīvojamā kamerā Nr.409 Pieteicējs atradās no 2010.gada 21.septembra un visu laiku izmantoja šo matraci. Laika posmā no 2009.gada

18.jūnija līdz 2010.gada 4.oktobrim Pieteicējs pieļāvis vienu disciplīnas pārkāpumu, par kuru nebija disciplināri sodīts.

Pieteicējs sniedza pretrunīgus paskaidrojumus. Sākotnēji norādīja, ka neko par atrastajiem priekšmetiem nezina, vēlāk norādīja, ka iespējams telefons pieder kameras biedram, kurš jau sen ir atbrīvots no brīvības atņemšanas iestādes un viņam bija zināms, ka mobilais telefons atradās viņa matracī. No Pieteicēja pretrunīgajiem paskaidrojumiem izrietēja, ka viņš nelietoja aizliegtos priekšmetus, kaut tai pašā laikā zināja par to atrašanos matracī. Tādējādi neapzinoties, ka ar to pieļāva rupju disciplīnas pārkāpumu, glabājot priekšmetus matracī, bet tos nelietojot, neapzinājās savu vainu, tāpēc tika izteikts priekšlikums piemērot sodu – rājiens. Bet vēlāk sarunas laikā, kurā piedalījās par kratīšanu atbildīgā persona, tika noskaidrots, ka matracī atrastais telefons neapšaubāmi pieder Pieteicējam, tāpēc cietuma administrācija pieņēma lēmumu piemērot Pieteicējam disciplinārsodu – ievietošana soda izolatorā uz trim diennaktīm (*lietas lapa 33*).

[7.5] Nodrošinājuma un inženiertehniskās daļas mantzinis apliecina, ka Uzraudzības daļas darbinieki pirms ieslodzītās personas ievietošanas kamerā vēlreiz pārbauda gultas piederumu stāvokli, lai konstatētu, vai neatrodas gultas piederumos aizliegtie priekšmeti. Ja tiek konstatēts, ka matracis ir saplēsts pa šuvēm, tas tiek sašūts ar šujmašīnu. Tāpat izslēgts, ka noliktavā strādājošie darbinieki varētu ievietot kādus aizliegtus priekšmetus matracī, jo nevar zināt, kuram ieslodzītajam konkrētais matracis tiks izsnigts (*lietas lapa 32*).

[7.6] No 2009.gada 22.maija Pieteicēja paraksta redzams, ka Pieteicējam ir izskaidroti cietuma iekšējās kārtības noteikumi un pienākumi (*lietas lapa 34*).

[8] Tiesa konstatē, ka Pieteicējam piemērotais disciplinārsods ir izpildīts, ievietojot Pieteicēju soda izolatorā 2010.gada 12.februārī un atbrīvojot 2010.gada 15.oktobrī (*lietas lapa 26*).

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 70.panta trešo daļu administratīvais akts ir spēkā tik ilgi, līdz to atceļ, izpilda vai vairs nevar izpildīt sakarā ar faktisko vai tiesisko apstākļu maiņu.

Ņemot vērā to, ka */ieslodzījuma vieta/* priekšnieka lēmums par disciplinārsoda piemērošanu ir izpildīts, tiesa var lemt tikai jautājumu par pieņemtā lēmuma tiesiskumu, bet jautājums par tā atcelšanu nav izlemjams sakarā ar Lēmuma izpildi. Tātad tiesai ir jāpārbauda vai ir pierādīta pārkāpuma izdarīšana un vai ir bijis tiesisks pamats Pieteicējam piemērots disciplinārsodu.

[9] No Lēmuma satura secināms, ka Pieteicējam disciplinārsods piemērots par Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma (*šeit un turpmāk likuma redakcijā, kas bija spēkā no 2009.gada 1.decembra līdz 2011.gada 10.augustam*) 14.panta 3.panta (acīmredzami domāts punkts) un 35.panta 6.panta (acīmredzami domāts punkts) prasību neievērošanu un Noteikumu Nr.800 (*šeit un turpmāk redakcijā, kas bija spēkā no 2009.gada 1.augusta līdz 2011.gada 8.novembrim*) 34.panta 5.daļas (acīmredzot domāts 34.5.apakšpunkts) prasību neievērošanu.

No lietas materiāliem un Pieteicēja paskaidrojumiem tiesa secina, ka Pieteicējs pārkāpuma konstatēšanas laikā atradies apcietinājumā */ieslodzījuma vieta/* izmeklēšanas

nodaļā, tātad attiecībā pret Pieteicēju pamatoti piemērotas Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma un Noteikumu Nr.800 normas.

Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 14.panta 3.punkts noteic, ka apcietinātajam ir pienākums pildīt izmeklēšanas administrācijas likumīgās prasības un izmeklēšanas cietumu iekšējās kārtības noteikumus.

Savukārt šā likuma 34.panta 6.punkts noteic, ka par rupju izmeklēšanas cietuma iekšējās kārtības noteikumu pārkāpumu atzīstama mobilā telefona, tā rezerves daļu un SIM kartes glabāšana un lietošana.

[10] No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka Pieteicēja pieteikums ticis izskatīts ar Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 8.novembra spriedumu, ar kuru Lēmums atzīts par prettiesisku (*lietas lapa 51-53*). Tiesa spriedumā secināts, ka Lēmums nav pamatots ar tādām tiesību normām, kas noteic disciplinārpārkāpuma sastāvu, bet tajā tikai iekļauts tiesību normu uzskatījums.

Izskatot Pieteicēja iesniegto kasācija sūdzību, Augstākās tiesas Senāts ar 2012.gada 25.jūnija spriedumu atcēla pirmās instances tiesas spriedumu un nodeva lietu jaunai izskatīšanai, norādot, ka spriedumā nav pamatots secinājums, ka Pieteicējs saukts pie disciplinārās atbildības tikai par neatļautu priekšmetu lietošanu, neanalizējot, vai Pieteicējs nav sodīts par neatļautu priekšmetu glabāšanu. Pirmās instances tiesai bija nepieciešams izvērtēt visus lietā esošos materiālus un pārbaudīt aizliegtu priekšmetu glabāšanas faktu un izvērtēt soda piemērošanas pamatotību par šādām darbībām. Citastarp Senāts norāda, ka Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 35.panta 6.punkts nenoteic tikai pārkāpuma smagumu, bet arī skaidri noteic pārkāpuma sastāvu.

Tātad Senāts norādījis, ka, izskatot lietu atkārtoti, ir jāpārbauda, vai ar lietā esošiem pierādījumiem apstiprinās aizliegtu priekšmetu glabāšanas fakts un vai Lēmumā norādītas tiesību normas paredz atbildību par šādām darbībām.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 350.panta pirmo daļu tiesību normu interpretācija, kas izteikta kasācijas instances tiesas spriedumā, ir obligāta tiesai, kura šo lietu izskata no jauna.

[11] Izvērtējot Lēmuma tiesiskumu un pamatotību, tiesa nonāk pie slēdziena, ka tas ir pamatots ar materiālo tiesību normu, kas paredz atbildību par aizliegtu priekšmetu glabāšanu, t.i., Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 35.panta 6.punktu, kur paredzēts konkrēts aizliegums apcietinātajam glabāt un lietot mobilo telefonu, tā sastāvdaļas un SIM karti. No šā panta redzams, ka likumdevējs šādu cietuma iekšējās kārtības noteikumu pārkāpumu atzinis par rupju, kas saskaņā ar šā likuma 32.panta pirmās daļas noteikumiem var būt pamats apcietinātā ievietošanai soda izolatorā.

No minētā tiesa secina, ka likums paredz gan atbildību par aizliegtu priekšmetu glabāšanu, gan arī Pieteicējam piemēroto soda veidu – ievietošanu soda izolatorā. Tātad Lēmums daļā par piemērotajām tiesību normām un izvēlēto soda veidu atbilstoši pārkāpuma kvalifikācijai ir atzīstams par pareizu.

[12] Lietā starp pusēm nav strīda par to, ka mobilais telefons ir atrasts Pieteicēja lietotajā matracī, bet Pieteicējs norāda, ka atrastais mobilais telefons nepieder viņam, viņš to matracī nav ievietojis un nevar būt atbildīgs par to, ka no cietuma noliktavas viņam izsniegts matracis ar tur jau esošiem aizliegtiem priekšmetiem.

Izvērtējot lietā savāktos pierādījumus to kopumā (sprieduma [7] punkts), tiesa atzīst, ka ar tiem tiek novērtas šaubas par to, ka Pieteicējs ir glabājis aizliegtus priekšmetus savās personīgajās mantās. No izmeklēšanas cietumu iekšējās kārtības noteikumiem nepārprotami izriet tas, ka gultas veļa un matracis tiek izsniegts lietošanā konkrētam ieslodzītajam un saskaņā ar Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 35.panta 8.punkta noteikumiem cietuma īpašuma tīša bojāšana atzīstama apar rupju iekšējās kārtības noteikumu pārkāpumu. No lietā esošajiem pierādījumiem secināms, ka matracis, kurā tika konstatēti aizliegtie priekšmeti, Pieteicējam izsniegts 2009.gada 25.jūnijā (*lietas lapa 33*). Arī pats Pieteicējs tiesas sēdē paskaidroja, ka konkrētais matracis viņa rīcība atradās ne mazāk kā mēnesi. Ņemot vērā Nodrošinājuma un inženiertehniskās daļas mantziņa izziņā norādīto informāciju par gultas piederumu un veļas izsniegšanas un pārbaudes kārtību (*lietas lapa 32*), tiesai nerodas šaubas, ka Pieteicējam nevarēja tikt izsniegts matracis ar tur esošiem aizliegtiem priekšmetiem. Turklāt no šīs izziņas redzams, ka matrači ieslodzītajiem tiek izsniegti nebojāti. Pieteicējs tiesas sēdē paskaidroja, ka viņa lietošanā esošais matracis bijis ieplēsts, to apliecina arī Uzraudzības daļas jaunākā inspektora *A.G.* dienesta ziņojumā norādītais, ka aizdomas par aizliegtu priekšmetu glabāšanu raisīja tieši tas, ka Pieteicēja matracis pārbaudes laikā bija uzplēsts (*lietas lapa 31*). Izvērtējot minētos pierādījumus lietā, tiesa nonāk pie secinājuma, ka tie apstiprina faktu, ka matracis ticis bojāts un neatļautie priekšmeti tajā tika ievietoti laikā, kad matracis atradās Pieteicēja lietošanā.

[13] Izvērtējot Pieteicēja izteikto argumentu, ka uz pārkāpuma neesamību norāda Sociālās rehabilitācijas daļas vecākā inspektora *J.R.* Lēmumā izteiktais priekšlikums piemērot ieteicējam rājienu, tiesa norāda sekojošo.

Sociālās rehabilitācijas daļas atbildīgā darbinieka izteiktais priekšlikums par soda piemērošanu nevar būt par patstāvīgu pamatu atzinumam, ka Pieteicējs nav izdarījis viņam inkriminēto pārkāpumu. Arī ziņojumā par pieļauto disciplīnas pārkāpumu inspektora *J.R.* izteiktais viedoklis, ka nav pierādīta aizliegto priekšmetu piederība Pieteicējam, ir tikai vienas no lēmuma pieņemšanas procesā piedalošās amatpersonas subjektīvs lietā savākto pierādījumu novērtējums un tam var būt tikai rekomendējošs raksturs, jo saskaņā ar Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 31.panta normām lēmumu par disciplinārsoda piemērošanu pieņem cietuma priekšnieks, pamatojoties uz pārbaudes rezultātā noskaidrotajiem apstākļiem.

Inspektora *J.R.* izziņā (*lietas lapa 33*) citastarp norādīts, ka inspektors sākotnēji nonācis pie secinājuma, ka aizliegtie priekšmeti, iespējams, nepieder Pieteicējam, tikai uz paša Pieteicēja sākotnējo paskaidrojumu pamata. Vēlāk Pieteicējs savu pozīciju grozījis un skaidrojis, ka aizliegtie priekšmeti viņam nepieder. Neskatoties uz to, ka ar citiem lietā esošiem materiāliem netiek apstiprinātas šajā izziņā minētās ziņas, tiesa uzskata, ka izziņā norādītais netieši norāda uz to, ka, iespējams, Pieteicējs sākotnēji atzinis konstatēto priekšmetu piederību viņam. Tieši šādu iemeslu dēļ ziņojumā par pieļauto

disciplinārpārkāpumu 2010.gada 5.oktobrī (t.i., nākošajā dienā pēc pārkāpuma konstatēšanas) inspektors norādīja uz savām šaubām, bet Lēmums ir pieņemts 2010.gada 8.oktobrī, proti, pēc zināma laika, kad inspektora rīcībā varēja nonākt cita satura informācija gan no paša Pieteicēja, gan arī kā operatīvā informācija.

Tāpat tiesa uzskata, ka būtiska nozīme Pieteicējam piemērojamā soda veida un mēra izvēlē var būt ne tikai izdarītā pārkāpuma smagums pats par sevi, bet arī pārkāpumu izdarījušā ieslodzītā iepriekš izdarītie pārkāpumi. No 2010.gada 5.oktobra vienības priekšnieka izziņas par iepriekš pieļautiem pārkāpumiem un uzliktajiem disciplinārsodiem, secināms, ka Pieteicējs agrāk pieļāvis vienu disciplīnas pārkāpumu – 2010.gada 29.martā atteicās uzturēties dzīvojamā kamerā, par ko disciplināri netika sodīts. Šādā situācijā ir objektīvi pamatota cietuma priekšnieka izšķiršanās par soda reālu piemērošanu, neaprobežojoties ar mutvārdu brīdinājumu.

[14] Tajā paša laikā tiesa secina, ka nav uzskatāma par būtisku nepilnību ziņojumā un Lēmumā norādītais Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 14.panta 3.punkts, kas paredz apcietinātā pienākumu pildīt cietuma administrācijas likumīgās prasības un Noteikumu Nr.800 34.5.apakšpunkts, kas paredz aizliegumu apcietinātajam izmantot aizliegtus saziņas līdzekļus.

Noteikumu Nr.800 11.punkts noteic, ka pārmeklēšanas laikā pie apcietinātā atrastās mantas, izstrādājumus un vielas, kuras aizliegts glabāt un kas netika labprātīgi nodotas, atsavina un iznīcina, un par to sastāda aktu (6.pielikums). Aizliegts glabāt mantas, izstrādājumus un vielas, kuras nav minētas šo noteikumu 4.pielikumā.

Minētā tiesību norma norāda uz to, ka kratīšanas izdarīšanas kārtība izmeklēšanas cietumā ir veicamā tādā kārtībā, kāda paredzēta Kriminālprocesa likuma 182.pantā. Šā panta otrā daļa paredz procesuālās darbības veicēja pienākumu uzaicināt personu, pie kuras tiek veikta kratīšana, labprātīgi izsniegt meklējamo objektu. Tātad, veicot Pieteicēja personīgo mantu kratīšanu, cietuma administrācijas darbiniekiem ir jāpiedāvā ieslodzītajam brīvprātīgi izsniegt meklējamo priekšmetu. Ja kratīšanas laikā tiek atrasti aizliegtie priekšmeti, tad jāsecina, ka persona nav izpildījusi prasību izsniegt šādu priekšmetu. Tomēr tiesu praksē ir izveidojusies stabila prakse, ka meklējamo priekšmetu neizsniegšana nav vērtējama kā patstāvīgs atbildības pamats, kā arī šādu priekšmetu brīvprātīga izsniegšana, uzsākot kratīšanu, nav pamats personas atbrīvošanai no atbildības, bet var tikt vērtēta kā atbildību ietekmējošs apstāklis (ir saskatāma zināma personas sadarbība ar tiesībaizsardzības iestādēm). Rezumējot minēto, tiesa atzīst, ka Pieteicēja pienākuma brīvprātīgi izsniegt aizliegtus priekšmetus nepildīšana, nav atzīstama par patstāvīgu pārkāpumu, bet veido vienotu pārkāpuma sastāvu, kas paredzēts Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 35.panta 6.punktā un norāda uz to, ka nav konstatējami atbildību mīkstinoši apstākļi.

Tāpat, iespējams, var neatzīt par obligāti neieciešamu Lēmumā iekļauto norādi uz Noteikumu Nr.800 34.5.apakšpunktu, tomēr šāda atsauce arī nevar tikt atzīta par absolūti lieku vai nepamatotu. Nav nekādu šaubu, ka aizliegtu priekšmetu glabāšanas mērķis ieslodzījuma vietā ir šo priekšmetu neatļauta lietošana (no cietuma administrācijas puses nekontrolētu sarunu veikšana ar jebkurām personām), kas faktiski arī ir galvenais likumā

paredzētā glabāšanas aizlieguma mērķis. Tādējādi atsauce uz minēto tiesību normu tikai paplašināti paskaidro Pieteicēja izdarītā pārkāpuma raksturu un smagumu.

[15] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 124.panta pirmo daļu par pieteikumu par lietas ierosināšanu tiesā maksā valsts nodevu Ls 20 apmērā. Savukārt Administratīvā procesa likuma 126.panta ceturtā daļa noteic, ja pieteicējs no valsts nodevas samaksas bijis atbrīvots, pieteikuma noraidīšanas gadījumā pieteicējam ir pienākums atmaksāt valstij valsts nodevu pilnā apmērā triju mēnešu laikā no sprieduma stāšanās spēkā.

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2011.gada 24.janvāra lēmumu Pieteicējs pilnīgi atbrīvots no valsts nodevas samaksas par pieteikuma iesniegšanu tiesā. Ievērojot, ka pieteikums tiek noraidīts kā nepamatots, Pieteicējam uzliekams pienākums atmaksāt valstij valsts nodevu par pieteikuma izskatīšanu tiesā.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta ceturto daļu, 246.-251.pantu, 329.panta pirmo daļu, Apcietinājumā turēšanas kārtības likuma 37.panta pirmo daļu pirmo daļu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

noraidīt *O.K.* pieteikumu par Ieslodzījuma vietu pārvaldes 2010.gada 22.novembra lēmuma Nr.1/12-K/4674 atzīšanu par prettiesisku.

Uzlikt par pienākumu *O.K.*, personas kods */personas kods/*, triju mēnešu laikā no sprieduma stāšanās spēkā atlīdzināt valstij valsts nodevu Ls 20 (divdesmit lati) apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rēzeknes tiesu namā.

Tiesnesis (*personiskais paraksts*) P.Novičenoks

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas tiesnesis P.Novičenoks
Rēzeknē 2013.gada 6.februārī